

متن پرسش

سلام آقای طاهرزاده: من و خیلی از کسانی که باهاشون در سن و سال های خودم صحبت می‌کنم به نوع درگیری های مشترکی دارند. یکی از اونها تنهاییه. این درد جدید تا حدی هست که آگهی و نیازمندی هایی در سایت ها منتشر میشه با عنوان همدردی و درک کردن. یعنی یکی آگهی کرده به یک همدم و صرفاً صحبت یا درک کردن هم دیگه نیازمنده. از طرفی من حس می‌کنم این تنهایی با آدم ها پر نمیشه. یعنی این نوع تنهایی اینطوری حل نمیشه من رفیقم خانوادم یا حتی همسرم کنارم باشه. برای همین خیلی از ازدواج ها به مشکل روحی میخوره. این یک وضعیت بود وضعیت بعدی که مرتبط میتونه باشه به تاثیر فضای مجازی بر زندگی و نقشش در این تنهاییه. گویی این فضای مجازی فضاییه برای فرار از این تنهایی و جدای از تاثیرش به عنوان جنگ نرم و محتوایی تاثیرات دیگه ای داشته مثلاً عادت کردن انسان به متن های کوتاه و عدم تفکر. هوش مصنوعی با این رویکرد گویی وارد میدون شده. لذا من دیدم خیلی از کسانی که با هوش مصنوعی درد و دل میکنن. از طرفی تنهایی پر میشه هرچند به صورت غیر واقعی. و از طرفی این انسان تنها اسیر هوش مصنوعی است و در نتیجه قدرت تفکرش هم از دست میده و گویی ربانی تبدیل میشه. این موضوع تحلیل بنده است از وضعیت فعلی در همسن و سالام در دوره ۲۰ تا ۳۰ سالگی این رو شما چگونه می‌بینید؟ درست است؟ راه حل چیست؟ لطفاً منابعی معرفی کنید جهت مطالعه در آثارتان با این موضوع

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همین‌طور است که می‌فرمایید و کتاب «آشتی با خدا» در همین رابطه برای همان مخاطبانی که می‌فرمایید نوشته شده. به هر حال نسلی را که از آن نام برده‌اید، دارای ظرفیت بسیاری است به وسعت ظرفیت و حضور حاج قاسم سلیمانی. و از این جهت احساس خلأ می‌کند. راه حل آن را باید در اُنس با شخصیت و سخن‌های حاج قاسم سلیمانی بدانیم و بر آن تأکید کنیم. در این مورد اخیراً عرایضی تحت عنوان « شهید حاج قاسم سلیمانی و معنای تاریخی ما » شده است. خوب است بدان رجوع فرمایید. ۲ - <https://eitaa.com/matalebevijeh/۲۱۳۲۹> - البته عزیزی که با هوش مصنوعی مأنوس هستند متوجه باشند هوش مصنوعی فکر نمی‌کند و تنها به داده‌های زیادی که در فضای مجازی است دسترسی سریع دارد. موفق باشید